

ЗУСТРІЧ

«За кілька хвилин ми запропонуємо вам гарячі й холодні напої...» Голос у мікрофоні обірвав її думки. Вона трішки зголодніла і їй про це нагадали. Через п'ять хвилин стюардеса вкочує у салон високого металевого возика, повільно рухаючись з ним уперед. Дарина висовує голову в прохід, зазираючи, що пропонують. Стюардес дві. Одна наливає пасажирам чай і каву. Друга подає маленькі пляшечки з водою, чипси, шоколадні батончики. Оплачуваний сервіс у євро або в гривнях.

ШарудяТЬ паперові обгортки. Але ніщо з літакового перекусу не викликає в Дарини апетиту. «Пирогів зі шкварками та смаженою цибулею і... горя козячого молока? — О, так!» — запитує себе і собі ж відповідає, ковтаючи сlinu. Чекати на такий-таку обід-вечерю залишилося вже зовсім недовго. Щонайбільше до завтра. Але це вже ніщо. А щоб заморити хробака голоду, намацує на колінах маленьку торбинку. Розщіпає замочок і, не зазираючи всередину, навгад витягує звідти три шоколадних яйця вполовину меншого розміру за перепелині. Розгортає позолотки і задоволено їсть.

Літак легко пливе по небу, розрізаючи металевими крилами блакитно-біlosnіжний простір. Дарина роздивляється в ілюмінатор небесні полонини, подекуди

схожі на вкриті сніговою периною підгір'я рідних Карпат.

Заколисана монотонним похитуванням металевого птаха, задрімала. Приснилися їй звивиста Виженка й бурхливий Черемош. Іде вона берегом знайомих з дитинства річок і очей не може відвести від стрімкої течії кришталево-прозорих вод. Вбирає зором і слухом краєвиди й шум Виженецьких водоспадів.

«За кілька хвилин наш літак перетне небесний простір України», — голос пілота миттєво висмикує її з видінь. Одразу ж забуває про сон. Батьківщина. Розхвилювалася. Очі зволожилися від надміру почуттів. Невідомо звідки виринає передчуття чогось важливого, що відбувалося без неї у житті її найрідніших. Аби тільки усі живі-здорові, а що відвикли одне від одного... якось дійдуть ладу. Якось? Мусить поладнати, повинні порозумітися, бо тільки думки про них і любов до них тримали і допомагали їй на чужій землі.

Літак пішов на зниження, повільно опускаючись поміж хмарами. Перед очима замерехтили спершу зелені поля і схожі на вигини трикутного шоколадного торта гірські вершини. Згодом — дахівки багатоповерхівок, стрічки доріг. І ось літак вже торкнувся посадкової смуги й помчав у бік аеропорту. «Залишайтесь на місцях! Не розстібайте ремені безпеки і не вмикайте мобільних телефонів до повної зупинки...»

Коли сталевий птах спинився, пасажири миттєво зіскочили кожен зі свого місця. Жінки, чоловіки з дітьми щільно заповнили увесь салонний простір до виходу, поспішаючи на зустріч з рідними. Молоді серед них майже немає — не більше п'яти осіб. Дарина помітила двох жінок свого віку, які прилетіли на Батьківщину в супроводі італійців. Один з них тримає на руках однорічного хлопчика. Задивляється на італійця з дитиною.

Першими прибулих на Батьківщину через власні щупальця перепускають працівники паспортного і митного контролю аеропорту. Перевірку паспорта проходить без проблемно. Митний контроль змушує її добряче понервувати. Даринину валізу відставляють зі стрічки. Митник суворим голосом наказує пройти з ним у спеціальну кімнату. Далі вимагає відкрити валізу.

— Що то там у вас за коробка всередині? — запитує строго.

— Коломба... італійська паска..

— Паска, кажете... Витягуємо все і показуємо. Звідки я знаю, що ви везете. Кажете «паска», а може бути неоподаткована електротехніка. Або й наркотики.

Він знущається чи це таке персональне для неї «Ласкаво просимо в Україну!»? Жінка покірно виставляє на стіл вміст валізи. З-під власного вбрання і подарунків для рідних витягує скуплені по сконто¹ в супермаркеті спагетті, упаковку з кількох баночок тунця, сир *Grana Padano*, оливкову олію *extravergine*, дві пляшки червоного вина *Grignolino d'Asti*, упаковку з двох пачок кави *Lavazza Oro*, дві стограмові упаковки *prosciutto crudo*, коробку з коломбою, прозорі упакування із загорнутими в різноманітні позолотки маленькими шоколадними яйцями всередині.

— Так... Для кого везете? — доскіпуються митник.

— Для власної сім'ї. І продукти, і подарунки, — відповідає щиро. З перевозом багажу їй боятися нічого — усе в нормі, дозволеній авіаперельотами. Добре, що її попредили, як із митниками розмовляти: — ...тут лише гостинці... додому.

Суворий працівник митного контролю, недбало поперекидавши на столі її речі, а далі допитує:

¹ *Sconto* — знижка (італ.).

— Валюту ввозите?

— Небагато...

— Небагато — це не відповідь. Складайте все назад і показуйте паспорт. Скільки були в Італії? — Вимогливо простягає руку до Дарини.

— Два роки... Трохи більше... — Жінка похапцем вкладає всередину документа стоєврову купюру. У голові пролітає думка: «Аби тільки на цьому й скінчилося». Передає митниківі. Серце несамовито калатає в грудях, готове розірвати їх і вискочити звідти назовні. На чолі проступають холодні краплини поту.

Він недбало гортає сторінки паспорта, зауважує гроші, мовчки ховає їх у кишеню. Після недовгої паузи, що видалася їй нескінченною, митник повертає документ. Його губи розтягуються в усмішці.

— Вітаемо в Україні!

Хух! Пронесло! Дарина нечутно, полегшенно зітхає, застібає валізу й виходить у хол аеропорту. Прибулих з нею жінок зустрічають чоловіки й діти. Марія, яка сиділа поруч у літаку, зі слізами на очах стискає в обіймах шестирічного хлопчика. Отак виростають сини й доньки без материнської любові. Поруч із хлопчиком ніяково усміхається п'ятдесятірічний чоловік. Уже як і нерідний почувається. Марія зізналася Дарині: чотири роки з сім'єю не бачилася. З іншого боку обіймається з ріднею друга її сусідка по перельоту, щістдесятірічна Катерина. Катерину зустрічають донька з зятем і однорічною онукою у візочку. Дарина ковзає поглядом по головах людей, що товпляться довкруж неї, сподіваючись віднайти поміж ними рідне обличчя. Немає. Може, вона просто не бачить — тішить себе надією. А її можуть і не впізнати, бо ззовні змінилася. Модно врана: у червоний плащ, сині джинси, димчастого кольору мешти на зав'язку на товстій підошві. Волосся обстрижене, а для приховування сивини пофар-